

לתענית חזרת: שגא 054-6868199

זמני ת"א:

בניסת השבת: 18:55

יציאת השבת: 19:55

ר"ת: 20:29

לקבלת העלון במייל – שלחו
הודעה ל: sagif_@walla.co.il

בס"ד עלון מס' 188 לשבת 25.4.2015 – כט' ניסן תשע"ה

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

אחרי מות – קדשים

פרשת "אחרי מות" נסמכה לפרשת "קדשים", מזה הקשר? מי מאיתנו לא מכיר איזה אדם שבחיי חיותו, הרבה לא סבלו אותו ומידותיו רחוקות היו מלהיות מתוקנות.. והנה אחרי פטירתו, צצו המקטרגים והפכו להפתעת כולם לסנגורים, ואומרים איזה אדם נפלא, כמה צדקה נתן ואיך פעם אחת עזר לפלוני זה, ועשה מעשה טוב לפלוני.. והרי רק לפני כמה ימים עוד דיברו עליו רעות, וזהו סמיכות הפרשות "אחרי מות" - אחרי שהאדם נפטר והולך לבית עולמו. "קדשים" - נזכרים כולם במעשיו הקדושים. ניתן ללמוד מכך לקח לחיים, הסיבה שגם אנשים שלפעמים היו רחוקים מלהיות קדושים בחיי חיותם, וגם פגעו בנו לא פעם ולא פעמיים, אבל לאחר פטירתם אנו מזכירים ונזכרים דווקא במעשים הטובים שהם כן עשו, היא כי מתמלאים אנו ברחמים, וכאשר ליבו של האדם נשבר ונהיה רך, נוטה הוא לדון את רעהו לכף זכות ובכך מוצא בו דברים טובים, יהי רצון שכל הזמן נהיה רחמנים כלפי השני ונדון תמיד לכף זכות את רעותנו ולא נזדקק לחכות ר"ל ל'אחרי מות' כדי שחברינו יזכה לעלות אצלנו לדרגת 'קדשים'.

אחרי מות שני בני אהרן (טז,א)

מובא במדרש רבה (פרשת ויקרא פרק כ' אות ה'): כיון ששמע איוב מיתת שני בני אהרן אמר (איוב לו,א): "אף לזאת יחרד לבי". מה שייכות כאן לאיוב ומה משמעו של המאמר? ויש לומר על הפסוק (שמות א,י): "הָבָה נְתַחֲפְמָה לוֹ פֶּן יִרְבֶּה", אמרו חז"ל (סנהדרין קו,א): "ש'לשה היו באותה עצה, אלו הן: בלעם, איוב ויתרו בלעם שיעץ נהרג איוב ששתק נידון ביסורין ויתרו שברח זכו בני בניו לישב בלשכת הגזית". על נדב ואביהו אמרו חז"ל שאחד החטאים שנענשו עליהם היה: "אמר לו נדב לאביהוא אימתי ימותו שני זקנים הללו ואני ואתה ננהיג את הדור" (סנהדרין נב,א). ולכאורה הרי רק נדב אמר את הדברים, ומפני מה נענש גם אביהו אחיו? אלא מכאן שאם אדם שומע מפי של אחר, שכוונתו להרע והוא שותק ולא מוחה, הרי הוא נעשה שותף לעבירה, ואף הוא נענש (כמובא במסכת שבת (נדב), "כל מי שאפשר למחות לאנשי ביתו ולא מיחה נתפס על אנשי ביתו"). ולפיכך "כיון ששמע איוב מיתת שני בני אהרן", שלא נדב לבדו, אלא גם אביהו נענש משום ששתק, למד מזה, שהעובר בשתיקה על דברים רעים נענש גם הוא. מיד נחרד לבו ועל זה אמר "אף לזאת יחרד לבי", כי הבין שגם הוא צפוי לעונש על אשר שתק ולא מחה כנגד גזרותיו של פרעה (פרדס יוסף).

בזאת יבא אהרן אל הקדש (טז,ג)

כיצד יכול אדם להגיע למצב שבו תהיינה לו רוב זכויות? הרי כולנו מלאים בעוונות ובחטאים, ואין אתנו יודע עד מה. האם קיימת אפשרות שגם אנחנו, בדור שפל שכזה, נעפיל לדרגה כזו? לפי הביאור המופלא של הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל ראש ישיבת פורת יוסף, אפשרות זו קיימת בהחלט. המדרש בויקרא רבה אומר: "בזאת יבא אהרן, זה שאמר הכתוב: 'כי בתחבולות תעשה לך מלחמה'. ר' נתן ור' אחא בשם ר' סימון אמר אם עשית חבילות של עבירות - עשה כנגדן חבילות של מצוות", וכו'. הפירוש הפשוט ב'חבילות של מצוות' הוא שאם עשה אדם הרבה עבירות, יעשה כנגדן הרבה מצוות ובוזה יינצל מן העונש. ראש ישיבת פורת יוסף, בספרו 'אור לציון' מפרש אחרת. יש מצווה, אמר הגרב"צ אבא שאול זצ"ל בשיחתו לבני הישיבה, שהיא מכילה חבילה גדולה של מצוות, והעושה אותה זוכה ברגע קט למזווה עצומה בממדיה עד שאי אפשר להעריך את שוויה וערכה. וכן חלילה להיפך. יש עבירה, שבמבט שטחי מצטיירת בעינינו כדבר קל אך במציאות היא מכילה בתוכה חבילה של עבירות, ולכן אומר המדרש שאדם שעשה עבירה שכזו, שיש בה חבילה של עבירות, יעשה כנגדן חבילה של מצוות. הגרב"צ אבא שאול בסיפרו נותן כמה דוגמאות לכך. גם הגר"י זלברשטיין הוסיף דוגמאות ל'חבילה' זו:

כל התחנונים לא הועילו

מרחן הגר"י קמינצקי זצ"ל, ראש ישיבת "תורה ודעת", סיפר מעשה שאירע עימו בצעירותו. היה זה בתקופת מלחמת העולם הראשונה כאשר הגר"י נימלט יחד עם זוגתו הרבנית מאימת הצוררים והגיעו לכפר נידח שבו התגוררו רק שני יהודים. הקור בחוץ היה איום ונורא. שלגים השתוללו ורוחות זעף נשבו בסערה רבת, ובני האדם ששהו באותה עת בחוץ היו עלולים להינזק מבחינה בריאותית ולהגיע עד למצב של פיקוח נפש. בפאתי הכפר ניצב אחד הבתים המפוארים ביותר ביישוב שהיה בבעלותו של גביר יהודי. התדפקו בני הזוג על הדלת והיו בטוחים שיתקבלו שם בלבביות רבה ויוכנסו אחר כבוד אל תוך הבית החמים. לתדהמתם כי רבה סירב בעל הבית לקבלם ולא הועילו כל תחנוניו של רבי יעקב. בעל הבית מיאן לשמוע "לא אכניס אתכם לביתי", אמר. כשראה האורח הדגול שאין עם מי לדבר, ביקש ממנו רחמים שמאחר שאשתו נתונה ממש בפיקוח נפש מחמת הקור, יואיל בטובו להתיר לה להיכנס תחת הגג שבחצר כדי שגשמי הזעף לא יסכנו את חייה. לבקשה זו ניאות בעל הבית. כשוך הסערה המשיכו רבי יעקב ואשתו לישיבת סלבודקא ושהו שם בימים הנוראים. והנה, בקריאת התורה מבחין הגר"י קמינצקי שראש הישיבה אומר לגבאי שייתן עלייה ל.. גביר ההוא שהתייחס אליהם באכזריות רבה וסירב להכניסם לביתו בגשם. ניגש הרב קמינצקי לראש הישיבה וביקש ממנו שיסביר לו כיצד הוא נותן עלייה לרשע-מרוע שכזה, תוך שהוא מתאר בפניו מה עולל להם. ראש הישיבה ביקש ממנו להתאזר בסבלנות עד תום התפילה ואז יסביר לו בדיוק מה קרה. לאחר התפילה הרגיע ראש הישיבה את הרב קמינצקי והטעים באוזניו שהגביר ההוא אינו רשע כלל ועיקר ומידת האכזריות אינה טבועה בו. הוא אפילו איכסן מרצונו את כל ישיבת סלבודקא בביתו. הסיבה לסירובו להכניס אורחים היא שכמה ימים לפני בואו של הרב קמינצקי שהה עובר-אורח בביתו וגנב לו חפצים רבים עד שהותירו נקי מנכסיו. "כשהגעת אליו באותו יום גשום, היה זה ממש לאחר אותה גניבה, וליבו היה עדיין חם בקירבו ולכן החליט שלא לקבל אורחים אלא אם כן הוא מכיר אותם אישית", הסביר ראש הישיבה.

מצמרר הבה נתבונן, איזה עונש יקבל אותו גנב שרוקן את נכסיו של הגביר? פשוט וברור הוא שלא יענישו אותו רק על גניבה, אלא על רציחה! הרי בגללו לא רצה הגביר להכניס את הגר"י ואשתו הביתה, עד שכמעט קפאו למוות. עבירה זו קרויה בשם המצמרר 'חבילות של עבירות'. אדם עושה עבירה אחת קלה ככל שתהיה, אבל יש מקרים שהיא עלולה לגרור אחריה תוצאות איומות שאין איומות מהן. ומי שעשה חבילות של עבירות כאלו, תקנתו היא שישתדל לעשות חבילות של מצוות. אם אדם עושה תעמולה למצווה, משכנע יהודים שלא לדבר בעת התפילה, שלא לדבר לשון הרע, וכדומה, הרי כל התוצאות שתיגרמנה מכך יהיו על חשבונו ולזכותו (טובך יביעו).

לא תשנא את אחיך בלבבך (יט,יז)

הפך ואהבת לרעך (פס' יח). והנה אלה המצוות כולם נטועות בלב, ובהשמרם ישבו בארץ, "כי על שנאת חנם חרב בית שני" (אבן עזרא). בספר 'באר שלמה' (מערכת ש' אות ג'), מובא סיפור נפלא אודות הצדיק רבי שמשון וורטהיימר זצ"ל: רבי שמשון היה חכם מפורסם, והקיסר לאופלד הראשון שליט הממלכה האוסטרית - הונגרית לפני 300 שנה, מינהו לשר האוצר בממלכתו. הודות לכך, זכה להיות שתדלן טוב לישראל, והיה מבטל גזירות רבות ששונאי ישראל ביקשו להטיל על היהודים. באחד הימים, קרא לו הקיסר, ופנה אליו בשאלה נוקבת: "היהודים הם חכמים ופיקחים, וגם גומלי חסדים באופן מופלא. פעמים רבות שמעתי על יהודי שבצרה ומצוקה, וחביריו נחלצים לעזרתו ועושים עמו חסד וצדקה, דבר שאינו מצוי כל כך אצל הגויים. אך דבר אחד איני מבין - מדוע אם כן העם היהודי סובל חרפת גלות קשה כל כך, נרדף ומעונה יותר מכל אומה שבעולם?". רבי שמשון הרחרח מעט וענה: "קיימת סיבה אחת המאריכה את גלותנו. אילולא היא כבר היינו נגאלים". "ומה היא?", דחק בו הקיסר "מפני שיש ביניהם שנאת חנם", השיב רבי שמשון. הבעת ספקנות עלתה על פני הקיסר. התשובה לא הניחה את דעתו. "כיצד תאמר כן, הרי אני מכיר את היהודים ויש ביניהם אחווה ושלום, וגם המון גמילות חסדים. אני בטוח שאתה מסתיר ממני את התשובה האמיתית! ולכן - סיים הקיסר - אם בתוך שלושה ימים לא תשיב לי תשובה נכונה על הסיבה האמיתית שאתם כל כך נרדפים ומיוסרים - אגרש את כל היהודים מהמדינה!" הצדיק ר' שמשון הצטער מאוד על הדבר. התענה והתפלל, ועשה שאלת חלום, וקיווה שיודיעו לו מן השמים היאך עליו לנהוג בעת צרה שכזו. ענו לו מן השמים: הסר דאגה מליבך, ענית לקיסר טוב מאוד. הקיסר ייווכח באמיתות תשובתך במהרה! למחרת, הלך הקיסר עם שריו ונכבדיו ליערות כמנהגם להשתעשע בציד-חיות. והנה הבחין הקיסר בחיה נאה ביותר, רצה במהירות לתוככי היער. חשקה נפשו של הקיסר לצוד את החיה הנדירה, ומיהר לרדוף אחריה כברת ארץ ארוכה. פמליית הקיסר לא הרגישה בהיעלמותו של מלכם מן העין, והקיסר תעה ביער העבות ואיבד את דרכו. צללי ערב החלו לנטות על יער העבות, והקיסר כבר שומע את קולות חיות הטרף שביער, וקולט כי למעשה הוא אבוד ביער המחשיך והולך. טיפס על עץ גבוה כדי לבדוק האם

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

יוכל לאתר בית מואר, והנה הוא רואה שלא הרחק ממקומו זורם נהר, ומעבר לנהר נקודות אור קטנות, שהעידו כי זה יישוב בני אדם. הקיסר מיהר ורץ לכיוון הנהר, פשט את בגדי מלכותו והחל לשחות אל עברו השני של הנהר. הגיע לכפר, תשוש ורעב, כשכולו רטוב עד לשד-עצמותיו, וקופא מחמת הכפור הנורא. דפק בדלת הבית הראשון אליו נקלע, ובני הבית הנכרים פתחו את הדלת. מיד כשראו את ההלך הזר (ולא זיהו שמדובר בקיסר), התייחסו אליו בחשדנות, וטרקו בפניו את הדלת. כך גם אירע בבית השני והשלישי, עד שהחליט לחפש בית עם מזווה, שהרי היהודים ידועים כרחמנים וירחמו עליו. ואכן, כעבור כמה דקות מצא בית שמזווה בפתחו. דפק על הדלת, ופתח לו יהודי והכניסו לביתו בסבר פנים יפות (למרות שלא ידע כלל שמדובר בקיסר). התחנן הקיסר: "אנא תרחם עלי, אני צריך להתחמם". היהודי מיהר להסיק את התנור, הושיב את האורח לידו, ומזג לו יין-שרף לחמם את גופו, וגם ארוחה דשנה הניח לפניו. הקיסר המשיך להתלונן בבכיו, עדיין קר לי, אנא תביא לי מעיל פרווה". היהודי הרחמן מיהר וכיסהו במעיל פרווה משובח. אשת בעל הבית שעמדה לידו, לחשה לו באידיש: "תזהר ממנו, יתכן שהוא שודד, כי מי מסתובב כך בלילה קפוא. הוא עוד ישדוד אותנו ויברח". היהודי ענה לה: "בהצלת נפשות אין לעשות חשבונות. אל תפחדי, אני ישמור עליו כל הלילה". הקיסר הצליח לקלוט כי הבעל מהסה את אשתו המזהירה מפני ההלך המסוכן, והתפעם מאוד ממסירותו ומגדלות רוחו של היהודי, לעומת התושבים הגויים שטרקו בפניו את הדלת. הוא ציפה בליבו לרגע בו יוכל להשיב לו כגמולו הטוב. הלילה עבר. למחרת שאל הקיסר את היהודי: "האם יש כאן עגלון שיוכל להוליך אותי עד לעיר הבירה ווינה?", השיב היהודי: "אני עגלון". הקיסר ביקש לדעת את מחיר הנסיעה הארוכה, והיהודי נקב בסכום. "אשלם לך מחיר כפול", אמר הקיסר, "אך אבקש שתתן לי להתכסות במעיל הפרווה שלך במשך הנסיעה כי קר לי מאוד". אשתו שוב הזהירה בלחש: "הגוי הזה טומן לך מלכודת. לא רק שלא ישלם לך עבור הנסיעה, אלא עוד יגנוב לך את מעיל הפרווה היקר". אך היהודי בשלו, "הסירי דאגה מליבך, בע"ה הכל יהיה בסדר". העגלון לקח אותו לווינה, וכאשר נכנסו לעיר, שאלו להיכן בדיוק צריך להגיע. "לבית המלוכה", השיב הגוי. העגלון התנצל: "לשם אני לא נכנס, אתה הרי יודע שחל איסור להתקרב לארמון הקיסר". הנוסע הרגיעו: "אין לך ממה לחשוש, תיסע בבקשה". השניים מגיעים לאחוזת המלוכה, והעגלון עוצר. אמר לו הקיסר "תיכנס פנימה". "להיכנס לכאן זו ממש סכנה, אני לא מוכן להמשיך", הודיע היהודי נחרצות. הקיסר הבטיחו: "לא יארע לך כל רע, תיכנס ואל תפחד". היהודי השתכנע ונכנס לבית המלוכה. לפתע קפץ הקיסר מהעגלה, נכנס לתוך הארמון ונעלם. בהיכנסו לחש לאנשי המשמר: "תכניסו את העגלון למקום שמור שלא יברח". מיד באו השומרים ותפסו את היהודי. הכניסוהו לחדר ואמרו לו: "תמתין פה עד שיטפלו בך". היהודי כבר הבין שנבואת אשתו התקיימה, הנה הגוי הזה ברח מבלי לשלם, גנב לי את מעיל הפרווה, ומי יודע לאיזו צרה נכנסתי כעת ומה יעלילו עלי. כעבור כמה דקות, נכנסו שומרים ואמרו לו: "הקיסר קורא לך". היהודי נתמלא כולו חיל ורעדה, ונכנס אל הקיסר בפיק-ברכיים. בקושי העז להביט בפני הקיסר, והלה פנה אליו ושאל: "האם אינך מכירני?". היהודי השיב כי מעולם לא ראה את הקיסר. צחק הקיסר ואמר לו כי הוא היה אורחו אתמול בלילה, ועמו הגיע לארמון. בעוד היהודי מתקשה לעכל את הדברים, הקיסר הודה לו נרגשות, והוסיף בחיבה גלויה: "אני רוצה לשלם לך, אך הרבה יותר מדמי הנסיעה: כל אוצרות המלוכה פתוחים לפניך, תגיד לי מה אתה רוצה, כפר, כרם או שדה, כסף מזומן או תשלום מכס של אחת העיירות". למרבה הפלא, היהודי עומד נבוך, ואינו מוציא הגה מפיו. אמר לו הקיסר בנימה חד-משמעית: "אם לא תענה לי, אשלם לך את מחיר הנסיעה שקבענו הבוקר, ותו לא". "אדוני הקיסר, פתח היהודי את פיו, כידוע לך, אני עגלון פשוט, ובמהלך נסיעותיי, אני עוסק גם ברוכלות ומוכר מיני סדקית. הקב"ה זיכה אותי בפרנסה טובה, ואיני צריך דבר. רק דבר אחד טורד את מנוחתי: לאחרונה, יהודי אחד נכנס לתחומי, גם הוא עגלון, וגם רוכל, כך שממש יורד לחיי. יצווה נא הקיסר ירום-הודו, כי תיאסר עליו ועל כל מתחרה אחר הכניסה לכפרנו והעיסוק בענף שלי". כהלום רעם שמע הקיסר את בקשת היהודי. ספק כפיו זה לזה, אוי, שוטה שבעולם, רציתי לעשות אותך למלך הכפר, יכולת להפוך לגביר אדיר, ולהיות לאדון לאותו יהודי מתחרה. אבל אתה, במקום לחשוב על טובתך, חושב רק כיצד לנקום במתחרה שלך!". הקיסר ביקש לקרוא לרבי שמשון וורטהיימר, ובבואו אמר לו: "עתה אני מבין היטב עד כמה תשובתך מדויקת. כזה עם נפלא, גומל חסד, מכניס אורחים בסבר פנים יפות, גם אם הם זרים בלתי מוכרים, אבל בעניין שנאת חינום, כל כך לקויים.. כמה חבל ששנאת חינום מאפילה על התכונות היפות והנאצלות של בני עמכם", נאנח הקיסר, ועמו גם רבי שמשון.. "מקדש שני שהיו עוסקין בתורה ובמצוות ובגמילות חסדים, מפני מה חרב -? מפני שהיתה בו שנאת חינום (יומא ט), וכתב הרב חיד"א זצ"ל בספרו 'חומת אנך' על הפסוק (ישעיהו נב,ג): 'חֲנָם נִמְפָּרְתָם וְלֹא בִקְסָף תִּגְאָלוּ' ידוע שבית שני נחרב בעוון שנאת חינום, ואם כן הגאולה תלויה בזה שיהיה שלום ונהיה לאחדות אחד, ואז תבוא הגאולה, אבל כל זמן שיש שנאת חינום, אי אפשר שתהיה גאולה, אף שיהיו בישראל מצוות, לא שייך שתבוא הגאולה כשאין שלום. והנה רז"ל דרשו (קהלת ה,ט): 'אֵיבָה בְּסָף לֹא יִשְׁבַּע בְּסָף', זהו אוהב מצוות. ואם כן, זהו שאמר הכתוב 'חֲנָם נִמְפָּרְתָם' בעוון שנאת חינום, הוא חורבן בית שני, אם כן 'לֹא בִקְסָף' דהיינו לא במצוות 'תִּגְאָלוּ' שהגם שיהיו מצוות רבות, אם תהיה שנאת חינום, לא תבוא הגאולה! (ופריו מתוק).

שעון של שלום (מתוך העלון 'טוב לחסות בה' גיליון 422).

אחד משלושת הדברים שעליהם עומד העולם הוא: **גמילות חסדים**.

דרגות שונות יש בגמילות חסדים: יש הגומל חסדים בממונו, יש הגומל בעצה, אך ישנה דרגה בחסד גבוהה מכולם והיא: חסד ועזרה שעושה האדם עם רעהו, בו הוא מוכן לוותר על כבודו ותדמיתו החשובה, בכדי לעזור לחבירו. חסד שכזה הוא חסד הנעשה לשם חסד, שלא לצורך כבוד או תהילה. **לפנינו מעשה מדהים שסיפר הרב דניאל אוהיון שליט"א הממחיז לנו את גדלותו של אדם המשפיל עצמו לצורך חבירו: "מסופר על הגאון הגדול, בעל ה'דמשק אליעזר', אשר היה ראש ישיבה, גאון בתורה ובעל יראת שמיים עצומה. לעת זקנותו, היה עושה את דרכו בקביעות מביתו שבתל אביב עד לישיבה, בה כיהן כראש הישיבה, בעיר יפו. נהגו הפרטי היה מחכה לו מידי יום ולקח אותו לישיבה ואף מחזיר אותו בסיום היום. יום אחד, בעת נסיעתם בחזרה לכיוון הבית שבתל אביב, ביקש הגאון הישישי, בעל ה'דמשק אליעזר' מנהגו: "אנא, עצור בחנות השעונים שברחוב הבא, חפץ אני לקנות דבר מה". הנהג התפלא, מה לגאון הקדוש, אשר היה זקן לימים ופרוש מכל ענייני העולם הזה, להיכנס אל חנות שעונים יוקרתית, מה כבר יש לו לעשות שם. אך הצדיק ביקש ויש לעשות את רצונו. הם עצרו את הרכב בצד ונכנסו יחדיו אל חנות השעונים. האנשים בחנות התפלאו עד למאד לראות את ראש הישיבה הישישי פוסע לאיטו וניגש אל המוכר. "אפשר בבקשה לראות שעון יד יפה?", שאל ה'דמשק אליעזר'. "בשביל מי הרב מחפש?", שאל המוכר. "בשביל רעייתי", השיב הרב. המוכר הוציא בהתרגשות קבוצות רבות של שעונים, בכל זאת, לא בכל יום יש לו לקוח מיוחד שכזה. הרב התבונן לאט בשעונים והמוכר ניסה להסביר לו את ההבדל ביניהם ואת הייחודיות של כל אחד מהם. "סליחה, אבל האם אפשר את עזרתה של המוכרת?", שאל ה'דמשק אליעזר', "אל תיפגע, אבל רק אישה יכולה להבין את טעמה של אישה אחרת, לנשים יש את ההבנה המיוחדת שלהם, אשר אין לנו הגברים", הוסיף הרב ונימק את בקשתו. המוכר קרא לאשתו שעזרה לו במכירות, לעזור לראש הישיבה. אשתו התרגשה עד למאוד והחלה להסביר לרב כיצד עובד טעמה של האשה ומה יותר חשוב לאשה בשעון ומה פחות. הנהג היה המום מהמחזה: ראש הישיבה הקדוש, אשר בכל חייו ניצל כל רגע לתורה וקדושה ותמיד היה פרוש מכל ענייני העולם, מבקש להיוועץ בדעתה של המוכרת ולא עוד אלא ששומע ממנה במתינות הסברים על כל שעון – האומנם?" לאחר מספר דקות, בחר ראש הישיבה שעון והודה למוכרת. הוא הלך עם השעון אל בעלה, שהיה האחראי על מכירות החנות ואמר: "אמרתי לך, לאשתך המוכרת יש הבנה מיוחדת, היא עזרה לי עד למאד ומצאה לי את השעון המושלם בעבור רעייתי. אילולא היא, לא הייתי יודע מה טוב לאשתי". אשתו של המוכר שמעה את הדברים ופשוט לא מצאה את נפשה מאושר – שבחים שכאלו מהגאון הקדוש, בעל ה'דמשק אליעזר', לא חלמה עליהם מעולם. הרב התנצל ואמר שאין עליו כעת כסף, על כן, הוא ישלח להם בשעה הקרובה משהו שיביא להם את תשלום השעון, וביקש לשלוח עמו את השעון. הרב יצא בצעדים איטיים מהחנות ונכנס אל הרכב. הנהג שהיה כולו מבובל מכל המחזה והעז לשאול ביראת כבוד: "רבנו, עמכם הסליחה, אך ילמדנו רבנו אורחות חיים, מה לרב ולחנות השעונים, וביותר, מה לרב לבקש דווקא מוכרת?!". הגאון הקדוש חיך קמעא ואמר: "דע לך, כי מידי יום כאשר אנו עושים את דרכנו ברכב ליד חנות השעונים, אני שומע צעקות מתוך חנות השעונים. בפעמים האחרונות, הבטתי לחנות וראיתי את המוכר צועק על אשתו ואומר לה כי היא אינה יודעת למכור ולסחור עם האנשים. האישה היתה מתביישת ובכתה בסתר. כשראיתי זאת, החלטתי נאמנה, כי אגיע לחנות לקנות שעון לאשתי, וכל זאת על מנת שאראה למוכר כמה הוא אינו יכול בלעדי אשתו המוכרת וכמה חשוב טעמה ונוכחותה בחנות". הנהג שמע זאת ונפעם כפליים מצדקותו וגדולתו של ה'דמשק אליעזר' רבו. על גדולי הדור אלו העולם עומד. ומדוע? כי יש בהם את כל שלושת התנאים: תורה בעוצמה, תפילה בכוונה וחסד אשר עשו אותו אף על חשבון זמנם וכבודם האישי. "אדם שקיבל חכמה", התבטא אחד מגדולי הדור, "לא חכמה היא להיות חכם רק בלימוד – החכמה היא להשתמש בכך כדי להיות גאון בחסד ועזרה לשני, כיצד לסייע ולעזור לשני בלי שירגיש שעשינו לו טובה". אדם כזה אהוב בשמיים ואהוב בארץ וזוכה הוא לעלות ולהתעלות בחייו!**

בע"ה זיווג הגון: עוז בן מרים, לירון אמיר וענבל בני פנינה, הילה בת אסתר, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה, שגיב בן רותי. הצלחה ופרנסה טובה: לשגיב בן מרים, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, לירון בן פנינה

לרפואה שלמה: אהרון רפאל בן רבקה, ציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, שרה בת תמרה, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה.

לעילוי נשמות: בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל, בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל, מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים ז"ל. ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל, שרה רוסיקו מנשרוב בת תמרה ז"ל.